Ο Αγώνας του Πανεπιστημίου για την Ξεμάθηση του Σιωνισμού: Μια συνέντευξη με την Αριέλλα Αΐσα Αζουλάι

Η Αριέλλα Αΐσα Αζουλάι είναι κινηματογραφίστρια, επιμελήτρια εκθέσεων τέχνης και καθηγήτρια Συγκριτικής Λογοτεχνίας και Σύγχρονου Πολιτισμού και Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης στο Πανεπιστήμιο Brown. Ορισμένα από τα βιβλία είναι τα: *Potential History: Unlearning Imperialism* (Verso, 2019), *Civil Imagination*: *The Political Ontology of Photography* (Verso, 2012), *From Palestine to Israel*: *A Photographic Record of Destruction and State Formation, 1947-1950* (Pluto Press, 2011) και σε συνεργασία με τον Adi Ophir, *The One State Condition*: *Occupation and Democracy between the Sea and the River* (Stanford, 2012). Η συνεντεύκτρια Λίντα Τζέζα εστιάζει την έρευνα της σε θέματα σχετιζόμενα με τη φωτογραφία και τη μετανάστευση στη Σχολή Πολιτισμικής Ανάλυσης του Άμστερνταμ, στο Πανεπιστήμιο του Άμστερνταμ.

Λίντα Τζέζα:

Στο βιβλίο σας *Potential History*: *Unlearning Imperialism* ανάγετε τα θεμέλια θεσμών όπως το μουσείο, η πρακτική της φωτογραφίας και τα ανθρώπινα δικαιώματα στον ιμπεριαλισμό. Αυτές τις μέρες διαβάζω το βιβλίο της Maya Wind, *Towers of Ivory and Steel*: *How Israeli Universities Deny Palestinian Freedom* (Verso, 2024) στο οποίο η συγγραφέας καταδεικνύει πώς τα ισραηλινά πανεπιστήμια είναι συνένοχα στην καταπίεση των Παλαιστινίων. Νομίζω ότι είναι σημαντικό να επεκτείνουμε τη συζήτηση για τους ιμπεριαλιστικούς θεσμούς που εξετάζετε στο έργο σας και να σας ρωτήσω για τη συνενοχή των δυτικών ακαδημαϊκών θεσμών σε σχέση με τον ιμπεριαλισμό. Ποιες είναι οι σκέψεις σας σχετικά με τον ρόλο των τελευταίων στη νομιμοποίηση του κράτους του Ισραήλ και την απανθρωποποίηση των Παλαιστινίων;

Αριέλλα Αΐσα Αζουλάι:

Τα πανεπιστήμιά μας είναι μέρος αυτών των άλλων ιμπεριαλιστικών θεσμών (αρχεία ή μουσεία) για τα οποία μιλάω στο βιβλίο μου *Potential History*: *Unlearning Imperialism*. Αυτοί οι θεσμοί δημιουργήθηκαν για να κανονικοποίησουν την

ιμπεριαλιστική λεηλασία κάθε είδους: υλική, διανοητική, πνευματική, κοσμική και ηθική. Ομοίως με τα μουσεία και τα αρχεία, ο λόγος ύπαρξής τους είναι να μας αποπροσανατολίζουν από την αλήθεια της κολοσσιαίας ιμπεριαλιστικής λεηλασίας που υπήρξε μέρος του εγχειρήματος καταστροφής του κόσμου. Πρόκειται για τόπους πειρασμών που προσελκύουν τους ανθρώπους με μια ορισμένη υπόσχεση γνώσης για τον κόσμο, ενώ προφανώς παραλείπουν ότι αυτή η γνώση και αυτός ο κόσμος είναι εκείνοι που έχουν διαμορφωθεί από τον ιμπεριαλισμό. Απέκτησαν αυτό το κύρος και την εξουσία μέσω της καταστροφής άλλων μορφών εκπαίδευσης και μετάδοσης ιδεών και πρακτικών, και έτσι έφτασαν να επιβληθούν παγκοσμίως όντας κλειδί για την κινητικότητα σε αυτόν τον κόσμο. Ο ιμπεριαλιστικός χαρακτήρας δεν είναι μόνο των θεσμών αυτών - είναι επίσης και πολλών από των επιστημονικών πειθαρχιών που διδάσκονται μέσω των ιμπεριαλιστικών θεσμών. Ο κλάδος της ιστορίας είναι μια παραδειγματική περίπτωση, καθώς διαμορφώθηκε για να παράγει γνώσεις και αφηγήσεις που θάβουν αυτό που η ιμπεριαλιστική βία καταστρέφει και διακηρύσσει έναντι αυτού.

Η Παλαιστίνη, του Μάιο του 1948, είναι ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα. Οι Σιωνιστές βρίσκονταν εν μέσω της προσπάθειάς τους να καταλάβουν την Παλαιστίνη, να την καταστρέψουν, να εκτοπίσουν τον λαό της (μέχρι τον Μάιο μόνο οι μισοί από τους συνολικά 750.000 Παλαιστίνιους εκτοπισμένους είχαν εκδιωχθεί) και να διακηρύξουν την ίδρυση του κράτους του Ισραήλ πάνω στα ερείπιά της. Πώς αντέδρασαν οι ιστορικοί και ο κλάδος της ιστορίας σε αυτή την καταστροφή; Άρχισαν να παρέχουν ιστορικές αφηγήσεις στις οποίες το Ισραήλ εμφανίζεται ως ένα δεδομένο, μια κυρίαρχη δύναμη ικανή να ανακηρύξει ένα κράτος και να εξαφανίσει ένα άλλο, ενώ κανένα από τα δύο δεν υπάρχει ή εμφανίζεται μόνο στη γλώσσα. Ενώ οι Σιωνιστές χρειάστηκαν μερικά χρόνια ακόμη για να εκδιώξουν την πλειοψηφία των Παλαιστινίων και να επιτύχουν αυτή τη διαιρεμένη πραγματικότητα επί του εδάφους όπου βρίσκονται «μέσα» στην Παλαιστίνη που μετατράπηκε σε Ισραήλ και έτσι μετέτρεψαν τους εκδιωχθέντες σε «εισβολείς» που απειλούν την κυριαρχία του νέου κράτους, για τους ιστορικούς αυτό ήταν ήδη a fait accompli. Έσπευσαν να περιγράψουν μια διαιρεμένη ιεραρχική πραγματικότητα, όπου οι Σιωνιστές αναγνωρίζονταν ως νόμιμοι κάτοικοι της «δικής τους» χώρας και οι ενέργειές τους ως μέρος του νόμου και της τάξης, ενώ οι Παλαιστίνιοι, εκδιωγμένοι από τη χώρα τους, απεικονίζονταν ως εισβολείς και απειλή, ταυτιζόμενοι με τις κατηγορίες που οι διεθνείς οργανισμοί της «Νέας Τάξης Πραγμάτων» δημιούργησαν για ανθρώπους σαν κι αυτούς. Η σιωνιστική αφήγηση της καταστροφής της Παλαιστίνης, επινοήθηκε ως ιστορία απελευθέρωσης του εβραϊκού λαού. Μετά το Ολοκαύτωμα αυτή η ιστορία εξυπηρέτησε τη Νέα Τάξη Πραγμάτων που προανήγγειλαν τα νεοσύστατα Ηνωμένα Έθνη. Τον Νοέμβριο του 1947, ο ΟΗΕ παρείχε τη νομική βάση για αυτή τη διχασμένη ιστορία με τη μορφή του

ψηφίσματος για τη διχοτόμηση, το οποίο εκδόθηκε ενάντια στην πλειοψηφία του πληθυσμού της Παλαιστίνης. Αυτό το ψήφισμα, ακολουθούμενο από τη σιωνιστική βία για την κατάκτηση της Παλαιστίνης, ήταν αρκετό για τους ιστορικούς να μεταφέρουν την Παλαιστίνη στο «παρελθόν» και να θεωρήσουν τους Παλαιστίνιους ως εχθρούς των πολιτών του νεοανακηρυχθέντος κράτους.

Ο εθισμός των ιστορικών στα τεκμήρια είναι τοξικός. Είναι επίσης μεταδοτικός, αφού σε έναν κόσμο ιμπεριαλιστικά κατασκευασμένο, οι αφηγήσεις τους απολαμβάνουν μια συμβολική δύναμη που προέρχεται από τη γνώση τους για τα ιμπεριαλιστικά γεγονότα (που είναι ενυπάρχουν σε αυτά τα έγγραφα) και τη «σωστή» σειρά τους στο χώρο και το χρόνο. Η ιστορία που βασίζεται σε τεκμήρια βοηθά στην ήττα εκείνων των σχηματισμών, των μορφών ζωής και των προσδοκιών που ο ιμπεριαλισμός επιδιώκει να καταστρέψει. Οι ιστορικοί εκπαιδεύονται να θεωρούν τις ιμπεριαλιστικές διακηρύξεις ως εκφάνσεις της αλήθειας τις οποίες ενισχύουν και διαδίδουν ως υποχρεωτική σκαλωσιά σε κάθε ιστορική αφήγηση. Η έννοια της Δυνητικής Ιστορίας (Potential History) που προτείνω είναι η απόρριψη αυτής της ενορχηστρωμένης επίθεσης στις *κοινές δίκαιες αλήθειες*.

Ποιες είναι αυτές οι δίκαιες αλήθειες του 1948 που θυσιάστηκαν από την ιστορία; (α) Η Παλαιστίνη βρισκόταν σε διαδικασία καταστροφής και αυτή η καταστροφή μπορούσε ακόμα να σταματήσει και να ανασχετιστεί και να ανακτηθεί η δικαιοσύνη. Οι ηγέτες των δυτικών χωρών, όμως, που είχαν συμφέροντα από την επιτυχία του σιωνιστικού αφηγήματος, υποστήριξαν τη συνέχιση της καταστροφής (όπως βλέπουμε σήμερα στη Γάζα) μέχρις ότου η πλειοψηφία των Παλαιστινίων να εκδιωχθεί από τη χώρα τους (μια διαδικασία που διήρκεσε αρκετά χρόνια) και η επινόηση ενός εβραϊκού κράτους στην Παλαιστίνη να φαντάζει ως φυσιολογική. (β) Πολλοί Εβραίοι επιζώντες από την ευρωπαϊκή γενοκτονική επίθεση εναντίον τους αναγκάστηκαν να γίνουν μέρος της σιωνιστικής επιχείρησης στην Παλαιστίνη (δεδομένης της έλλειψης άλλων βιώσιμων επιλογών γι' αυτούς, καθώς η Ευρώπη και οι Ηνωμένες Πολιτείες έκλειναν τις πύλες τους) και να δεχτούν ένα παζάρι συμφιλίωσης με την Ευρώπη, η οποία αντί να τους αφήσει να ξαναχτίσουν τις κοινότητές τους στην Ευρώπη, τους "χάρισε" ένα δικό τους κράτος στην Παλαιστίνη που δεν της άνηκε. (γ) Οι διάφοροι Εβραίοι αναγκάστηκαν να αφήσουν πίσω τούς τους κόσμους τους και να υιοθετήσουν την ευρωπαϊκή σχέση με τους Άραβες και τους μουσουλμάνους ως εχθρούς, ενώ δεν ήταν οι Άραβες και οι μουσουλμάνοι οι αυτουργοί του Ολοκαυτώματος - αλλά οι Ευρωπαίοι. Αυτή η νέα εχθρότητα επιτεύχθηκε αρκετά άμεσα μόλις οι Σιωνιστές κατέστρεψαν την Παλαιστίνη και διακήρυξαν την ίδρυση του Ισραήλ ενάντια σε αυτούς και τη θέλησή τους, συμπεριλαμβανομένης της θέλησης των Εβραίων που ήταν μέρος του εβραϊκού μουσουλμανικού κόσμου για αιώνες. (δ) Η καταστροφή του χιλίων ετών εβραϊκού μουσουλμανικού κόσμου στη Μέση Ανατολή και τη Βόρεια Αφρική, ανάγκασε τους

Εβραίους να ενσωματωθούν στο μύθο μιας ιουδαιοχριστιανικής παράδοσης που επινοήθηκε γι' αυτούς ως μέρος της άφεσης αμαρτιών της Ευρώπης για τα εγκλήματά της.

Λίντα Τζέζα:

Πολλές διοικήσεις πανεπιστημίων σε όλο τον κόσμο αποφάσισαν να δράσουν εναντίον των ίδιων των φοιτητών και του προσωπικού τους, με αποτέλεσμα συχνά οι τελευταίοι να δέχονται βάναυσες επιθέσεις από την αστυνομία. Ποιες είναι οι σκέψεις σας σχετικά με αυτό;

Αριέλλα Αΐσα Αζουλάι:

Προτείνω να προσεγγίσουμε αυτό που συμβαίνει μέσα και ενάντια στα πανεπιστήμιά μας ως ένα κίνημα με τρεις άξονες: (α) ενάντια στη γενοκτονία και την εμπλοκή των πανεπιστημίων μας σε αυτήν. (β) ενάντια στην αποτυχία των πανεπιστημίων μας να εκπληρώσουν το ρόλο τους σε ένα φαντασιακό συμβόλαιο με ορισμένα τμήματα της κοινωνίας που τα αναγνωρίζει ως τόπους παραγωγής γνώσης και στην πραγματικότητα επιτρέπει την ύπαρξή τους (περισσότερο από ότι οι δωρητές!)- (γ) ενάντια στην επέκταση μιας τάξης διοικητικών στελεχών των οποίων η δουλειά είναι να εφαρμόζουν μια έλλειψη στοχαστικότητας (thoughtlessness) στην καθημερινή ζωή του πανεπιστημίου. Δανείζομαι τον όρο έλλειψη στοχαστικότητας (thoughtlessness) από τη Hannah Arendt, για να περιγράψω τον τρόπο με τον οποίο το διαχειριστικό πλαίσιο που επέβαλαν οι διοικητικοί υπάλληλοι όλα αυτά τα χρόνια υπό τον όρο "μεταρρυθμίσεις" περιορίζει τους τρόπους με τους οποίους οι φοιτητές, οι καθηγητές και το προσωπικό μπορούν να σκέφτονται, να θέτουν ερωτήματα, να λογοδοτούν για τον κόσμο και να ενεργούν και να αλληλεπιδρούν μεταξύ τους και με άλλους. Το γεγονός ότι τιμωρούμαστε επειδή κάνουμε αυτό που υποθέτουμε ότι θα έπρεπε να είναι η καρδιά του ακαδημαϊκού μας έργου – το να σκεφτόμαστε, δηλαδή να ρωτάμε τι συμβαίνει στη Γάζα και να το ονομάζουμε γενοκτονία, να αλληλεπιδρούμε με τους ανθρώπους της Γάζας που λένε την αλήθεια, επερωτούμε σχετικά με την εμπλοκή των πανεπιστημίων μας στη γενοκτονία – το παραδειγματοποιεί αυτό. Η Άρεντ ανέπτυξε αυτόν τον όρο στο έργο της Ο Άιχμαν στην Ιερουσαλήμ για να περιγράψει την αποτυχία της ικανότητας να σκέφτεται κανείς μαζί με άλλους και μέσω των άλλων και να συλλαμβάνει το νόημα αυτού που κάνει μέσα από τους τρόπους με τους οποίους επηρεάζει τους άλλους. Η έλλειψη στοαχαστικότητας είναι άμεσο αποτέλεσμα ενός κόσμου που έχει διαμορφωθεί ιμπεριαλιστικά, όπου αντί να δρουν και να αλληλεπιδρούν μαζί με άλλους που επίσης δρουν, οι άνθρωποι εκπαιδεύονται και αναμένεται να λειτουργούν με τεχνολογίες και να απέχουν από το να σκεφτούν μαζί με άλλους. Αυτό που διακινείται σήμερα ως η προηγμένη τεχνολογία της τεχνητής νοημοσύνης, όπου οι μηχανές σκέφτονται για εμάς, είναι κάτι που βιώνουμε ήδη εδώ

και δεκαετίες μέσω της επέκτασης αυτής της κατηγορίας των διαχειριστών, των οποίων η μορφή κυβερνησιμότητας αφήνει όλο και λιγότερο χώρο για σκέψη και σκέψη μέσω των άλλων, χωρίς την οποία η αντίσταση διαβρώνεται και ο κόσμος καταστρέφεται. Αυτή η κατάσταση της έλλειψης στοχαστικότητας στα πανεπιστήμιά μας έγινε ακόμη πιο ξεκάθαρη, καθώς από την αρχή της γενοκτονίας ούτε ένα πανεπιστήμιο δεν ξεκίνησε ομάδες μελέτης ή ομάδες εργασίας αφιερωμένες στη γενοκτονία, επιδιώκοντας να κατανοήσει τις συνθήκες που επιτρέπουν αυτό το φρικτό εγχείρημα βίας να διαρκέσει τόσο πολύ, να μελετήσει τη συντονισμένη προσπάθεια χειραγώγησης της εκδήλωσής της, ενώ εκτυλίσσεται σε πραγματικό χρόνο μπροστά στα μάτια μας (και όχι εκ των υστέρων), ή να αποσυνδέσει αυτό το ίδρυμα από αυτήν και να εκφράσει την αλληλεγγύη του- αντίθετα, πολλά από αυτά τα πανεπιστήμια δημιούργησαν ειδικές ομάδες για να τιμωρήσουν όσους από εμάς τολμούν να σκεφτούν και να το κάνουν μαζί με άλλους. Το να καλέσουν την αστυνομία στις πανεπιστημιουπόλεις δεν ήταν κάτι πρωτοφανές και δεν προκάλεσε έκπληξη, αλλά χρησιμοποιήθηκε ως μέσο για την τρομοκράτησή μας, καθώς εξεγειρόμασταν ενάντια στην κατάσταση της έλλειψη στοχαστικότητας και δρούσαμε ενάντια στη γενοκτονία και την κανονικοποίησή της.

Με αυτή την έννοια, προτείνω να θεωρήσουμε αυτό το κίνημα, του οποίου οι κύριοι χώροι είναι οι πανεπιστημιουπόλεις, ως ένα κίνημα που λέει την αλήθεια (truth-telling), μια εξέγερση ενάντια στην απερισκεψία ως τη συνθήκη κάτω από την οποία μια γενοκτονία εκτυλίσσεται στη Γάζα ενώ μας προστάζουν να συνεχίσουμε τη δουλειά μας και την καθημερινότητά μας σαν να μην συμβαίνει τίποτα, ενώ γνωρίζουμε ότι τα ιδρύματά μας και πολλά από τα προγράμματά τους χρηματοδοτούν και χρηματοδοτούνται από τη γενοκτονία και συμβάλλουν σε αυτήν σε πολλά διαφορετικά επίπεδα. Ως εκ τούτου, θεωρώ απαραίτητο να στραφούμε σε ένα ορισμένο φαντασιακό συμβόλαιο μεταξύ της κοινωνίας και του πανεπιστημίου, προκειμένου να θεμελιώσουμε τον αγώνα μας ενάντια σε αυτά που κάνουν αυτοί που διοικούν το πανεπιστήμιο και ενεργούν σαν να έχουν το δικαίωμα να καθορίζουν τι είναι σωστό και τι λάθος. Αυτό το μαζικό κίνημα των καταλήψεων δεν είναι (ή δεν είναι ακόμα) μια αποχώρηση από το πανεπιστήμιο, αλλά μια προσπάθεια να πάρουμε στα σοβαρά το ρόλο μας ως οργανικά τμήματα αυτών των ιμπεριαλιστικών πανεπιστημίων και να προετοιμάσουμε τι πιστεύουμε ότι πρέπει να κάνει το πανεπιστήμιο. Το κίνημα αυτό αναδεικνύει την τομή ή το ασυμβίβαστο μεταξύ της δέσμευσης της τάξης των διοικητικών στελεχών στην προστασία της έλλειψη στοχαστικότητας και του κεφαλαίου που αυτά τα ιδρύματα συσσωρεύουν μέσω των δωρητών τους, και της δέσμευσης τμημάτων του οργανικού τμήματος του πανεπιστημίου (μεταξύ των φοιτητών, του προσωπικού και του διδακτικού προσωπικού) για την αλήθεια και τη διατύπωσή της, δηλαδή για την αντιαποικιακή δικαιοσύνη. Αυτή η αστυνομική βία που ασκείται εναντίον των

οργανικών τμημάτων του πανεπιστημίου όταν προβάλλουν αυτό το συμβόλαιο με την κοινωνία δεν συνιστά έκπληξη, αλλά είναι εγγεγραμμένο στην ατζέντα αυτής της τάξης των διοικητικών στελεχών. Για να το ξεκαθαρίσουμε -η προβολή αυτού του φαντασιακού συμβολαίου δεν είναι κοινή διακυβέρνηση με τους διοικητικούς υπαλλήλους των οποίων η αποστολή είναι να μας παγιδεύσουν κάτω από τη συνθήκη της έλλειψης στοχαστικότητας)- αλλά μάλλον η προβολή μιας διαφορετικής συνθήκης ως αποτέλεσμα της εξουσίας μας ως εκλογικών ομάδων του πανεπιστημίου, χωρίς την οποία δεν θα υπήρχαν.

Λίντα Τζέζα:

Έχετε υποστηρίξει ότι η διαδήλωση δεν πρέπει να θεωρηθεί ως δικαίωμα διαμαρτυρίας για την καταπίεση, αλλά μάλλον θα πρέπει να θεωρηθεί ως μια συλλογική ευκαιρία για να «ξεμάθουμε τον ιμπεριαλισμό μαζί και μέσω άλλων.» Αυτό βλέπουμε να συμβαίνει στις φοιτητικές καταλήψεις; Τα μέσα ενημέρωσης συχνά πλαισιώνουν αυτές τις καταλήψεις ως φιλοπαλαιστινιακες, αλλά σύμφωνα με τη δική σας αντίληψη για την διαδήλωση, μου φαίνεται ότι αυτό που είναι επίσης εξίσου σημαντικό είναι η άρνηση του ιμπεριαλιστικού κόσμου που αναδύεται εκεί.

Αριέλλα Αΐσα Αζουλάι:

Το μεγαλύτερο επίτευγμα αυτού του κινήματος είναι η επιτυχία του να διαταράξει σε παγκόσμιο και δημόσιο επίπεδο την αφήγηση για την Παλαιστίνη και το Ισραήλ που οι Σιωνιστές και η Δύση έχουν επιβάλει από το 1948 χρησιμοποιώντας διάφορα βίαια μέσα -συμπεριλαμβανομένων των πανεπιστημίων μας- και να αποκαλύψει και να ενισχύσει την αλήθεια για την Παλαιστίνη και τη γενοκτονική φύση του ισραηλινού καθεστώτος. Το να αποκαλείται αυτό το κίνημα «φιλοπαλαιστινιακό» είναι ένα σύμπτωμα της κατάστασης της έλλειψης στοχαστικότητας, όπου η καταγγελία της βίας εναντίον μιας ομάδας παρουσιάζεται ως υπέρ αυτής της ομάδας και όχι εναντίον αυτής της βίας και της διαρκούς αδικίας που επιτρέπει τη διαιώνισή της. Τα αιτήματα που απευθύνονται στα πανεπιστήμιά μας για τον διαχωρισμό από το Ισραήλ και τις εταιρείες όπλων θα πρέπει να κατανοηθούν ως μέρος της υλοποίησης αυτού του φαντασιακού συμβολαίου με το πανεπιστήμιο. Αν δεν υπήρχε ένα τέτοιο συμβόλαιο, πολλοί από εμάς δεν θα περνούσαμε πολλά χρόνια από τη ζωή μας εκεί και δεν θα προσπαθούσαμε όλα αυτά τα χρόνια να δημιουργήσουμε ένα πανεπιστήμιο - μέσα -στο - πανεπιστήμιο που θα μας επιτρέπει να συνεχίσουμε μέρος αυτού που πιστεύουμε ότι είναι η αποστολή μας. Δεν αποτελεί έκπληξη πάντως το γεγονός ότι όλες οι καταλήψεις δημιουργήθηκαν ως ένα πανεπιστήμιο-μέσα-σε-ένα-πανεπιστήμιο στο οποίο οι άνθρωποι μπορούν να συναντηθούν για να μελετήσουν, να σκεφτούν και να απαντήσουν στη γενοκτονία στη Γάζα μαζί με άλλους, δηλαδή με τους αφηγητές της αλήθειας (truth-tellers) από τη Γάζα που τη μεταφέρουν καθημερινά παρά τις

προσπάθειες να τους εξοντώσουν και να τους φιμώσουν. Σκόπιμα μιλάω για ένα συμβόλαιο όχι μόνο με εμάς που είμαστε μέσα στο πανεπιστήμιο, αλλά και με την κοινωνία στην οποία μέσα στην οποία υπάρχει το πανεπιστήμιο. Διαφορετικά, δεν θα δούμε μέλη της κοινωνίας να συμμετέχουν στην πραγμάτωση ενός τέτοιου συμβολαίου, όπως ο δικαστής στο Πρόβιντενς του Ρόουντ Άιλαντ, ο οποίος τον Μάιο έκρινε ότι οι 41 φοιτητές που συνελήφθησαν από το πανεπιστήμιο Μπράουν είναι αθώοι. Η απόφασή του υπερισχύει της αποτυχίας του προέδρου του πανεπιστημίου να ενεργήσει ως πρόεδρος ενός πανεπιστημίου, πρώτα διατάσσοντας τη σύλληψή τους και στη συνέχεια αρνούμενος να αποσύρει τις κατηγορίες παρά τις πολλαπλές απαιτήσεις των φοιτητών, του προσωπικού και του διδακτικού προσωπικού των σχολών.

Λίντα Τζέζα:

Πέρυσι, όταν δίδαξα το βιβλίο σας *Potential History*: *Unlearning Imperialism*, μερικοί από τους φοιτητές μου σκέφτηκαν ότι αυτά που υποστηρίζετε είναι ίσως «πολύ ριζοσπαστικά», αλλά φέτος η πλειοψηφία τους διαμαρτύρεται στους δρόμους. Πιστεύετε ότι βρισκόμαστε τώρα σε μια ιστορική στιγμή όπου τα ιμπεριαλιστικά πλαίσια αμφισβητούνται και απορρίπτονται δυνατά και δυναμικά -ίσως μια από τις ελάχιστες φορές που αυτό έχει συμβεί σε τέτοιο βαθμό; Πώς κατάφερε η γενοκτονία των Παλαιστινίων να σχηματίσει έναν αποαποικιακό συνασπισμό με πολλούς από εμάς σε ανά τον κόσμο;

Αριέλλα Αΐσα Αζουλάι:

Ναι, βρισκόμαστε σε αυτή τη σημαντική στιγμή, όταν οι μετα-αφηγήσεις που δημιουργήθηκαν και επιβλήθηκαν με τόση βία στα τέλη της δεκαετίας του 1940 ως μέρος της «Νέας Τάξης Πραγμάτων» ως τρόπος τερματισμού του Β' Παγκοσμίου Πολέμου καταρρέουν. Μια παραδειγματική πεπίπτωση είναι η αλήθεια για τη φύση του ισραηλινού καθεστώτος ως γενοκτονικού, η οποία δεν μπορεί πλέον να κρυφτεί πίσω από τις δικαιολογίες που παρείχε η Ευρώπη ως τρόπος να απαλλαγεί από την ευθύνη της για τη γενοκτονία που διέπραξε εναντίον των Εβραίων, καθώς και για τον τερματισμό του εβραϊκού μουσουλμανικού κόσμου στη Μέση Ανατολή και τη Βόρεια Αφρική. Το κράτος του Ισραήλ κατέστρεψε την Παλαιστίνη, αφαίρεσε από τους Παλαιστίνιους τα εδάφη και τους κόσμους τους και κατέστρεψε τις ποικίλες μορφές ζωής των Εβραίων παντού. Αυτή η γενοκτονία στη Γάζα ανοίγει τα δύο ζητήματα που η Δύση επινόησε τον 19ο αιώνα και συμπεριφέρθηκε σαν να μπορούσαν να επιλυθούν μόνο μέσω της συγχώνευσής τους - το εβραϊκό ζήτημα (το οποίο θα έπρεπε μάλλον να περιγράφεται ως ζήτημα των Εβραίων) και το ζήτημα της Παλαιστίνης. Αυτή η συγχώνευση επέτρεψε τη Νάκμπα και την προώθηση του γενοκτονικού καθεστώτος του Ισραήλ ως εβραϊκό απελευθερωτικό σχέδιο, το οποίο αποτελεί τη βάση της

σημερινής γενοκτονίας στη Γάζα. Δεν είναι τυχαίο ότι οι διώξεις κατά του αυξανόμενου αριθμού των αντισιωνιστών Εβραίων, που διαμαρτύρονται κατά της γενοκτονίας και κατά του Ισραήλ, είναι ιδιαίτερα εκτεταμένες στη Γαλλία και τη Γερμανία, οι οποίες αντιλαμβάνονται τον κίνδυνο να έχουν τους Εβραίους μαζί με άλλους αποικιοκρατούμενους λαούς να καταγγέλλουν την ευρωπαϊκή ιμπεριαλιστική επιχείρηση και το τέρας που δημιούργησε με τη μορφή του σιωνιστικού κράτους ως αποζημίωση για τη γενοκτονία. Εμείς οι αντισιωνιστές Εβραίοι, καθώς και άλλοι σε αυτό το κίνημα, το δηλώνουμε δυνατά - δεν θα αφήσουμε κανέναν διοικητή πανεπιστημίου να μας διατάξει τι έχουμε το δικαίωμα να σκεφτόμαστε ή τι μπορούμε να λέμε όταν βλέπουμε γενοκτονία.

Η συνέντευξη δημοσιεύτηκε αρχικά στο περιοδικό New Politics